

Mezey László Miklós

Visszatérés

Öreg csontjainak már az is nehezeére esett, hogy lekászálódjon a vasúti kocsi magas lépcsőjéről a gyorsan elmúlt nyári zápor áztatta peronra. És akkor még előtte volt a vasútállomás előtti kis térre vezető sok-sok síkos lépcsőfok! Mire leért és végre kilépett a térre, lihegett, sajgó forgóit tapogatta. A nagy óvatosság és igyekezet közben válltáskájának pántja lecsúszott a válláról, s ahogy utánakapott, a karja is megrándult. Ilyenkor mindig átkozottul szerencsétlennek érezte magát, és elérzékenyülésig menő önsajnálatl szokott fölsóhajtani: „Nem szabad megöregedni...” Most azonban elmaradt az önsajnálat, a sóhaj is, derűsen nézett körül a rég látott terecskén. A villamos végállomása és a helyi buszok peronja ugyanott volt, ahol hajdan, csak éppen most nem rozsdásan zörgő, keservesen csattogó villamosok kanyarodtak éles sikítással a térre, hanem puhán surranó, csupa üveg járművek.

Megállt a vasútállomás kapujában, a nagy elektromos óra alatt, és körbe-hordozta tekintetét a téren. Egyenként számba vette az épületeket, gondosan fölmérte, mit bontottak le és mit építettek át, melyiket festették más színűre, hol, milyen üzlet nyílt a régi helyén. Ahol annak idején picinyke könyvesbolt volt, ott most forró péksüteményt árultak, az egykori virágbolt helyén lottózó nyílt, és híre-hamva sem volt a „kiscuki” becenévre hallgató kávézónak. Ahogy a „kiscuki” hűlt helyét nézte, önkéntelenül elmosolyodott, hiszen régi huncut emléke idéződött föl. A falatnyi cukrászda alkoholmentes kávézó volt annak idején, ám a feketekávéba lehetett rumot kérni. És mivel évfolyamtársaival törzs-vendégek voltak itt, a nagy kontyú, ébenfekete hajú presszós nő tisztán is adott nekik rumot – kávécsészében. Az egykori „kiscukival” szemben viszont – igaz, teljesen átépítve – megvolt a hajdani kisvendéglő. Itt este tizenegy után is működött a melegkonyha. A késő éjszakába nyúló magolás után be-betértek egy pacalpörköltre, sörrel kísérve. Most, hogy az éjszakai pacalokra gondolt, eszébe jutott „Ferencjóska”, a régi, olajos padlójú kisvendéglő pofaszakállas, nagy bajuszú, sörtehajú pincére, ahogy gyűrött és pecsétes fehér zakójában, sok-sok tányérral a karján forgolódott az asztalok közötti szűk folyosókon. Szinte az orrában érezte a falakba ivódott fokhagymaszagot, látta, ahogy „Ferencjóska” egyik karján három tányér pörkölttel, másik kezében öt korsó sörrel egyensúlyoz, és a konyhából a zsír harsány sercegése hallik.

A vendéglő előtt régen pirosra mázolt padok voltak, egy hajnalon itt bóbiskolt a sikeres vizsgát követő ünneplés után. De a padok most nem voltak sehol, helyüket leaszfaltozták, és parkoló autók várakoztak itt. Megnézte a sarokházat, a sarki virágbolt helyét, amelynek széles lépcsőin egykor nagy vörös cserepek kínálták a szobanövényeket, pálmákat, nagy levelű, terebélyes egzotikus virágokat. Most, ahogy az állomásépületből kilépve is megállapította, a virágbolt helyén immár lottózó működött. Zöld keretes üvegajtáján belesett, látta a sárga pultot, a szerencsejátékok villódzó képernyőn megjelenő számsorait, meg a nagy figyelemmel szelvényeik fölé hajló szerencsét próbálókat.

Kifordult a sugárútra. Nem szállt föl a simán és némán suhanó villamosok egyikére, úgy gondolta, inkább végigyalogolja a belvárosig vezető hosszú utat, úgyis útba esik a hajdani főiskola épülete. Legalább megáll majd a díszrácsos, kétszárnyú tölgyfa kapu előtt, és újra elmereng a letúnt idők emlékein. Ám mielőtt nekivágott volna, végigfuttatta tekintetét a sugárút hosszán, és próbálta visszaidézni, melyik mellékutcában is lakhatott első barátnője, nagy szerelme, Kata. A belváros felé nézett, valahol a sugárút bal oldalán kellett egy szűk mellékutcának nyílnia. De vajon melyik lehet az? Az utca nevét rég elfeledte, vagy azóta talán át is keresztelték. Tétován méregette egyiket a másik után. Arra jól emlékezett, egyemeletes, sárga házban volt Kata albérlete, az ablakok fölött furcsa timpanonszerű gipsz háromszögekkel. De bármelyik mellékutcába lesett be, nem látott ilyen épületet. „Biztosan azt is rég lebontották” – morfondírozott, és tekintete érdektelenül siklott végig a láthatóan új építésű társasházak fehér műanyag redőnyös homlokzatán.

Jó volt – igen, még most is jó volt – visszagondolni a nyikorgó falépcsőre, amely a hajdani sárga ház egyetlen emeletére vezetett. Milyen izgalommal ment Katához! Akkor Kata éppen beteg volt, a kora tavaszi influenzajárvány áldozata, bedagadt a torka, fáj a mandulája, eldugult orral, lázasan feküdt az ágyban. Vasárnap délelőtt volt, és bár hűvös szél fúj, ragyogóan sütött a nap. Egész dél előtt Kata ágya szélén ült, a lány láztól kipirult arcát simogatta. Az meg folyton eltolta a kezét: „Még elkapod a fertőzést.” Aztán dél felé összeszámolták maradék pénzüket, és megállapították, talán annyi van, hogy a közeli kisvendéglőből tud hozni két adag csontlevest és két szelet puncstortát. Fogta a házinéni ételhordóját, és elment a vasárnapi ebédet megvenni. A sugárút hosszán végigsüvített a kora tavaszi hűvös szél, lobogott kigombolt kabátja szárnya, és vitte az ételhordóban a csontlevest néhány úszkáló sárgarépával meg a lila tetejű tortaszeleteket. Ennyire futotta kettejük vagyonából. De boldogan vitte a kis betegnek. Kettesével szedte a nyikorgó falépcső fokait, úgy igyekezett, hogy ne hűljön ki a forró leves.

Hol lehetett az a ház, Kata hajdani albérlete? Már a főiskola méltóságos külsejű épülettömbjének közelében járt, tehát egészen biztosan elhagyta azt a föl nem ismert mellékutcát a már nem is létező sárga házzal, az ügyetlen gipsztimpanonokkal, az agyonsúrolt, kopott falépcsőkkel. Hol lehet már a házinéni, az alumínium ételhordó meg a kisvendéglő?! Nem főznek ott már – ételízestől – csontlevest. Hol lehet már az a cukrász, aki hajdan a lila mázas, kekszízű tortát sütötte? „Minden elsüllyed az idő mélyére” – állapította meg sokadszorra. Mert a „nem szabad megöregedni” állítását rendszerint ez az idő múlását képpen

megfogalmazó szófordulat szokta követni a fejében. „Igen, elsüllyedt a ház ételhordóstul, házinénistül, olajkályhástul, mindenestül. Talán egy divatos társasház áll a helyén, és valami fiatalasszony forgolódik ott az amerikai konyha csempezett pultja mellett, és mit sem tud a hajdani kisvendéglő híg csontleveséről, a bedagadt torkú Katáról és óróla, aki sietve vitte az összeguberált pénzen vett „vasárnapi ebédet”.

Vajon mi lehet Katával, hogyan élhet? Csaknem ötven évvel ezelőtt volt az a szeles, ám verőfényes kora tavaszi vasárnap, amikor öles léptekkel, lobogó kabátban igyekezett az alumínium ételhordóval végig a sugárúton. Sietett, ki ne hűljön, de óvatosnak is kellett lennie, ne lötyögjön ki a leves. Elrévedő mosoly görbült most a szája szélére. Azt ugyan nem tudja, hogyan él Kata, de azt igen, hogyan néz ki. Egyszer, amikor nagyon erősen eszébe jutott egykori szerelme, begépelte a nevét az internet keresőjébe. És láss csudát! Egy általános iskola honlapja jelent meg, ott pedig hamar megtalálta a végzős osztályok tablóit, rajtuk a tanárok fényképeit. Igen, ott volt Kata! Ott volt a kerek arcú, szemüveges, jószágos tekintetű tanító néni. Csipkés gallérú, fehér blúzt viselt, a haja gesztenyebarnára festve, homlokába fésülve, komolyan, mégis derűsen nézett a fényképezőgép optikájába. Amikor a képet megpillantotta, hevesen verni kezdett a szíve. Első gondolata az volt, fölkeresi az iskolában, megvárja tanítás után, odalép hozzá és megszólítja: „Szervusz, Kata, emlékszel rám?” Igen, elmegy abba a kisvárosba, ahol ez az iskola van, és feltétlenül találkozik vele. Majd meghívja egy presszóba, ülnek a kis kerek üvegasztal mellett, és nagyon mosolygósan néznek egymás szemébe, miközben mindketten elbeszélik, mi történt velük az elmúlt évtizedek alatt. Ahogy szokta, olyan erősen elképzelte a találkozást, hogy az orrában érezte a presszóban terjengő kávéillatot, az előttük levő poharakban csillogó konyak fűszeres páráját, szinte hallotta, hogy a presszó üvegfalán túl dübörög az autófolyam... És ő nézi Kata derűs, tanító néni arcát és mosolyog, csak mosolyog. Fölváltva beszélnek, mesélnek, miközben mindketten igazából emlékeznek. Emlékeznek az együtt töltött évekre, amelyek aztán oly csúfosan értek véget.

Amikor már nagyon beleélte magát a lehetséges találkozásba, hirtelen megkérdezte magától: „Mit is akarok én Katától? Mit akarok megvallani neki, vagy mit akarok megtudni tőle? Azt, hogy még mindig engem szeret? Marhaság! Hiszen már biztosan unokái is vannak. De még az is lehet, hogy özvegy!” Hosszan eltűnődött, maga elé nézett, majd újra a számítógép monitorjára, a tablóképre. Kikapcsolta az internetet, és – ahogy szokta – a döntést elhalasztotta. „Majd meglátjuk, mi lesz” – mindig ezt mondta, ha nem tudott dönteni.

Később még többször megnézte az általános iskola honlapját, visszakattintott a tablókra, egészen közel hajolt a képernyőhöz, és próbálta Kata arcvonásait tanulmányozni. „Persze, rajta is fogott az idő” – motyogta, aztán tovább keresgélt az interneten. Végül is addig halogatta a döntést a találkozásról, amíg az egészet kezdte idejétmúltnak érezni. Meg aztán mit is mondhatna Katának? Megkérdezné tőle: „Miért hagytál el egy másikért?” Ötven év múltán van ennek egyáltalán jelentősége? Hol van már az a másik is?! Mindkettejüknek fölnőtt gyerekei vannak, Katának talán unokái is, mit számít az, hogy két főiskolás egykor,

régen szerelmes volt, aztán meg szakított. „Talán úgy jobb, ha fiatal lányként őrzöm az emlékét” – morfondírozott. „És még jobb, ha ő is fiatal srácként emlékezik rám, ha egyáltalán eszébe jutok hébe-hóba. Talán emlékezik arra a verőfényes, ám hűvös vasárnap délelőttre is, amikor a házinéni ételhordójában csontleves vittem neki a kisvendéglőből.”

Ahogy ballagott a sugárúton, szinte egymásra tolultak az emlékei. Egy esős őszi estére gondolt. Szemerklélt az eső, nem volt nagyon hűvös, de azért jólesett behúzódni valahová, leülni egymással szemben, és hosszan, témából kifogyhatatlanul beszélgetni. Egy akkor újonnan nyílt ételbárban voltak. Persze kevés volt a pénzük, rendes vacsorára úgysem futotta volna. Viszont látták, hogy olcsó az ízes palacsinta. Kiszámolták, hogy vesznek húszat és megeszik. Kata azt találta ki, hogy séta közben egyenek. Így aztán ő fogta az ernyőt, kettejük fölé tartotta, Kata vitte a zsírpapírba csomagolt palacsintákat, és hol ő harapott egyet a vékony tésztájú, spórolósan megkent palacsintából, hol neki nyújtott egyet harapásra. Andalogtak a szemerklélő esőben a nagy fekete férfiernyő alatt, és jóízűen megették a húsz palacsintát. Később, évekkel később, szakításuk után de sokszor eszébe jutott ez az esős őszi este! Október volt talán, épp csak megkezdődött a szemeszter, még nem volt igazán tanulnivaló, ráértek nagyokat sétálni. Egy ilyen céltalan esti séta közben bukkantak rá az akkoriban megnyílt ételbárra, amit csak „Palacsintásnak” hívtak ezután.

El is határozta, hogy városnézése során elmegy a „Palacsintás” felé is, hátha megvan még. De most délelőtt volt, napsugaras nyári délelőtt, nem pedig esős, párás október. És persze ötven évvel később. „Ötven év! Úristen, fél évszázad! Hallod, Kata, fél évszázada ettünk meg húsz palacsintát a ki tudja, honnan származó, malomkeréknyi ernyő alatt, egymásba karolva, egymást etetve-kínálva.” Egy könnycseppet érzett a szeme sarkában. Sietve letörölte, mintha megláthatná valaki. Pedig ezen a napos délelőttön alig jártak a sugárúton. Időnként elsuhan egy villamos, eliramodott egy-egy fürge autó, de gyalogost alig látott.

Katával közös emlékei zabolázhatatlanul tódultak elő, újra és újra látta a régi Katát, és persze látta a tablókép idős tanítónőjét is. De az utóbbihoz nem volt köze. A tanító néni mintha egy másik Kata lett volna, afféle „Kati néni, kérem szépen...” Ez a Kata már a férjéé, a gyerekeié, az unokáié, a tanítványaié, azé a kisvárosé. Ő már nincs ebben a körben. A régi Kata, az a szőkés-gesztenyész hajú kicsi lány, igen, ő tartozik hozzá. Az a lány, akivel kéz a kézben sétáltak a főtér széles, hatalmas platánokkal övezett korzóján. Ezúttal is beszélgettek, de most egyáltalán nem önfeledten. Ő ugyanis érezte, tudta, hamarosan baj lesz. Régi, elnyűtt cipőjének a nyelve épp leszakadóban volt. És séta közben egyre nyomasztóbban érezte, hogy a félig – vagy már egészen? – leszakadt nyelv összegyűródik és iszonyúan nyomja a lábfejét. Elképzelte, mi történik, ha egészen leszakad. Ha belegyűródik a cipőbe, valóságos kínszenvedés lesz a séta. Azt mégsem mondhatja: „Álljunk meg egy kicsit, kidobom ezt a fránya cipőnyelvet...” Fogta Kata kezét, mímelte, hogy nagyon figyel a legutóbbi évfolyam-dolgozatról szóló beszámolójára, de egyre csak azon járt az esze, miként lehetne megszabadulni a cipő e feleslegessé váló darabjától. Már a sétány végéig értek, és azon kezdtek tanakodni, merre forduljanak, a belvárosi mozi felé,

vagy a folyópart irányába, amikor megérezte: kész, vége, leszakadt a nyelv, nem tud továbbmenni.

Hirtelen fél fordulatot tett, lehajolt és azt mondta: „Jaj, eloldódott a cipőfűzőm...” Egyetlen nagyon kiszámított mozdulattal kirántotta a leszakadt nyelvet, gyorsan a markába fogta, és megkötötte – jó szorosra – a fűzőt, majd egy lezser mozdulattal a zsebébe dugta a fölöslegessé vált cipőnyelvet. Mintha mi sem történt volna, elindultak a folyópart felé. Hiszen mozijegyre nem volt pénzük.

Pénz, megint a pénz! Bármilyen furcsa is, akkoriban az örökös pénzhiány egyáltalán nem zavarta őket. Ha volt – jó, ha nem volt – úgyszólván jó volt. „Valahogy lesz” – mondogatták. Volt olyan szombat estéjük, amikor csak annyira futotta, hogy a „kiscukiban” állva megigyanak egy-egy olcsó rumot, kávécsészéből persze.

Volt egy trükkjük, amit mindketten gyakoroltak. Amikor – igen ritkán – egy kis pénzhez jutottak, egy-egy tízest, húszast a szekrényben lógó ruhák zsebébe dugtak. Csak úgy, véletlenszerűen ide-oda eltek egy-egy papírpénzt. Hónap végén aztán megkezdődött a pénzkeresés, valahogy úgy, ahogyan Móricz írta meg a Hét krajcárban. Előfordult néha, hogy valakitől kölcsönkértek, „ösztondíjosztáskor megadjuk” – ígérettel. Máskor viszont, ha „kitört a jólét”, beültek vacsorázni „Ferencjós-kához”, pacalt ettek kovászos uborkával és vastag habos sört ittak hozzá. Azután a folyóparton vagy a híd melletti szökőkút körül ingyen is lehetett sétálni, és az is jó volt. Úgy volt jó!

Most ért a főiskola hajdani épülete elé. A díszrácsos nagykapu ugyanaz, mint annak idején – állapította meg elégedetten. A Katával töltött időkre való emlékezés mellett egész sétája alatt azt méregette, mi maradt meg változatlanul abból az időből, és mi az, ami már egészen más. „Ugyanaz maradt a pázsit a tereken, a korzó platánsora, ugyanaz maradt a folyó” – gondolta, miközben jól tudta, milyen más ez a friss hajtású, harsogóan zöld fű, hogy a hatalmas fák még öregebbek lettek, s hogy kétszer nem léphetünk ugyanabba a folyóba. „Ezek az emberek, akik most itt a megállóban várják a villamost, még nem is éltek akkor, amikor Katával vártunk itt a késő esti villamosra.” Ezek a komoly, öltönyös férfiak, vagy éppen könnyed nyári ruhás lányok jóval azután születtek, hogy mi itt Katával boldogok voltunk. Ők is valami boldog pillanatból születtek, csak sokkal később, amikor én már egyáltalán nem voltam boldog... „Eh, elmúlt a boldogság és a boldogtalanság is – elmerült az időben” – legyintett. A térre ekkor futott be egy villamos. A komoly férfiak és a lenge lányok fölszálltak rá és eltűntek. Eltűntek a közeli szűk utcába kanyarodó sínpályán, és eltűntek az emlékező időből.

Tétován állt a téren, nézelődött, merre menjen. A korzó felé, megnézni az öreg platánokat? A folyópartra vagy a sétálóutcába? Vagy egykori saját albérlete felé? Keresse meg a „Palacsintás” ételbárt? Vagy a kéttornyú templomot, ahová óvakodva mentek gitáros diákmisére? Mennyi helye van ennek a városnak, ahová emlékek kötik! Nincs erre olyan utca, tér, szöglet, kapualj, pad, amiről ne jutna azonnal eszébe egy tucat emlék. Vagy legalább egy villanásnyi emlékkép, csupán hangulat, egy impresszió. Ezen a sarkon volt egy süteménybolt kávézó-sarokkal, ahol a legolcsóbban lehetett tejszínes kávé inni. Most műszaki üzlet van a helyén. „Ezen a téren, itt, a templom mellett járkáltam körbe-körbe egy fél délután, miután Kata elküldött. Istenem-istenem, mennyit tépelődtem, hogy visz-

szakönyörögjem magam hozzá, vagy legyek büszke és sértett férfi. Aztán a végén beültem ebbe a borozóba és csöndesen, bánatosan berúgtam. Vagy sört ittam és konyakot? Már nem emlékszem. De berúgtam, az biztos. Lajos támogatott haza. De így is elestem. Másnap reggel láttam, hogy a kabátom tiszta sár. Amikor borzalmas fejfájással fölkeltem, hogy bemenjek a főiskolára, valahogy összeszedtem magam a fürdőszobában, utána láttam, hogy merő sár a sötétkék télikabátom. Nem volt eróm kikefélgni. Ruhástól visszafeküdtem az ágyba, és aludtam délig. Úgy ébredtem, hogy könnyben úszott a szemem. Akkor, még mindig fejfájósan eldöntöttem, visszakönyörgöm magam. Nem bírom Kata nélkül...”

Igen, akkor ott állt Kataék sárga házának falépcsőjén, épp az emeleti fordulóban, megpróbálta átölelni a lányt és a lelkére beszélni. Kata kifordult a suta ölelésből, vissza akart menni a lakásba, de ő megfogta a kezét, újra magához húzta a lányt, és mondta, mondta... Győzködte, miközben maga is tudta, valószínűleg hiába. Hiába beszél, ha Kata eldöntötte, hogy vége, akkor vége. Ha valaki más lépett az életébe, akkor bizonyosan vége. Nem tudta, meddig álltak ott a falépcső emeleti fordulójában, meddig tartott ez az egész fájdalmas-szerelmes vallomás, kérések, könyörgés – utólag már nem is szeretett rágondolni. Szégyellte magát. Akkor nagyon megutálta azt a súrolt-kopott falépcsőt, amelyen egykor oly örömmel vitte az alumínium ételhordóban a híg csontlevest.

Kata szeme is könnyes volt. Ő meg berekedt, de nem akarta hangosan köszölni a torkát, ki ne jöjjön a házinéni kíváncsiskodni. Rekedten, elfúló hangon beszélt, fogta Kata kezét, görcsösen szorította a finom kis kezét. Utoljára fogta meg, és érezte, hiába, minden igyekezete hiábavaló. Maga sem értette, hogyan érhet véget így ez a szerelem, ez a nagyon nagy szerelem, hogyan került sor a szakításra, miből lett elege Katának, és hogy végül is mit keres még itt. Még mindig fáj a feje a tegnapi részegségtől, a szája kiszáradt, köhögnie kellett. Közben észrevette azt is, hogy nem sikerült tökéletesen kikefélgni a sárfoltokat a kabátjából. „Itt állok sárfoltos kabátban, fulladozva könyörgök Katának, s ahogy mozdulok, ahogy Kata mozdul, ahogy elfordul tőlem, megreccsen a falépcső. Mindjárt kijön a főbérlő, kíváncsiskodni kezd, vagy csak merően néz... És mit lát? Két könnyes szemű fiatal.”

Elszorult a torka. Még ma is, ötven év múltán is szégyenkezve gondolt vissza erre a megalázó könyörgésre ott a lépcsőfordulóban. „Igen, felvetett fejjel, büszke léptekkel kellett volna távoznom” – gondolta, és persze pontosan tudta: dehogy lett volna képes erre! Dehogy tudott volna hátat fordítani Katának! Akit akkor a világon a legjobban szeretett. Nagyon is eltökélte, hogy esélyt ad maguknak az újrakezdeshez. Nem tudta elképzelni, hogy a lány elfordulhat tőle, egy másikért... Öregesen, köhécselve okoskodott: „Ez is egy tanulság volt az életemben...” Mert szilárd meggyőződésévé vált, hogy minden tapasztalat, a legrosszabb is hasznos tanulság valamire az életben. „A bölcs ember a hibákat is a maga hasznára fordítja, a rossz tapasztalatokból is okul.” De ezt már az öregember gondolta, nem a fiatal főiskolás, ott a meg-megreccsenő falépcsőn.

Ugyanúgy kiszáradt a torka, mint annak idején. Ugyanúgy rátört a száraz köhögés. Hirtelen nagyon megszomjazott. A déli nap erősen tűzött a fejére. Emlékezése közben észre sem vette, hogy csorog a verejték a homlokáról meg a

füle mögött a tarkójára. Mintha az öreg platánok már nem vetnének annyi árnyékot, mint egykor. Körülnézett, hová térhetne be inni valamit. Volt is a közelben egy alagsori kisvendéglő. Úgy rémlett neki, ez az étterem az ő idejükben is megvolt, sőt, még a neve sem változott, most is Gödörnek hívják.

Elvonszolta magát a Gödör bejáratáig. Sajgó forgóival óvatosan lebotorkált a lépcsőkön és benyitott. Az előtérben afféle bárpult volt, néhány magas székkal, és onnan, oldalt nyílt egy függönnyel takart ajtó az étterembe. Kellemes, jó takatusú zene szólt valahonnét. Gondolta, felül a bárszékre, ahogy azt a filmekben látta. Nagy nehezen fölkiáltozott magát. Az emlékekre való tekintettel kért egy fél konyakot meg egy kis üveg szénsavas ásványvizet. Amikor elébe tették, mohón kortyolni kezdett a vízből, szinte csípte a torkát a dúsán szénsavas víz. Ínyébe hasított a fagyos fájdalom, és mintha a szénsav buborékjai a fejébe-orrába szálltak volna. Megszédült, és hogy segítsen magán, hirtelen fölhajította a konyakot. Közben próbált megkapaszkodni a bárpult szélében, de a csillogón síkos fém nem kínált fogódzót. Egész testtel lezuhant a magas ülőkéről, beesett a két bárszék közé. A feje nagyot koppant a pult aljába. Fémes íz öntötte el száját, mintha folyékony fém buggyant volna elő a torkából. Ugyanolyan nyomorultul érezte magát, mint annak idején a nyikorgó falépcső fordulójában, ugyanúgy fuldokolt és könnybe lábadt a szeme. Alig hallotta, amikor a rémült pultos lány fölkiáltott:

– Bácsi, mi van magával?! Rosszul van?